

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu III Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSO Karolina Siwierska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Arkadiusza Dzikowskiego

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2017 roku w Poznaniu na posiedzeniu

z urzędu

sprawy skazanego **J. J. (1) (J.)**,

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

postanawia

1. na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzyć postępowanie,
2. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Skazany J. J. (1) wystąpił o wydanie w stosunku do niego wyroku łącznego na podstawie znowelizowanych przepisów kodeksu karnego i wniósł o połączenie kar łącznych wymierzonych mu wyrokami łącznymi w sprawach: III K 39/00 i VII K 328/14.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

J. J. (1) skazano następującymi wyrokami łącznymi:

1. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 3 listopada 1988 roku, sygn. akt II K 191/88, w którym wymierzono mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności i karę grzywny wymiarze 200.000 zł,
2. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 26 października 1999 roku, sygn. akt II K 191/88, w którym wymierzono mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności,
3. wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 24 marca 2000 roku, sygn. akt III K 39/00, w którym wymierzono mu trzy kary łączne: 13 lat i 3 miesiące pozbawienia wolności, 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
4. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 9 lutego 2015 roku, sygn. akt VII K 328/14, w którym wymierzono mu dwie kary łączne: 10 lat pozbawienia wolności i 4 lat pozbawienia wolności.

Po wydaniu ww. wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 9 lutego 2015 roku, sygn. akt VII K 328/14 J. J. (1) nie był karany sądownie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniosek skazanego okazał się niezasadny.

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 i 2 k.p.k. jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku

łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu. Jeżeli w pierwszej instancji orzekały sądy różnego rzędu, wyrok łączny wydaje sąd wyższego rzędu.

Mając na uwadze powyższe przepisy należy uznać, że właściwym do rozpoznania wniosku skazanego o wydanie wyroku łącznego jest Sąd Okręgowy w Poznaniu, który orzekał w sprawie III K 39/00.

Na wstępie dalszych rozważań należy stwierdzić, że zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karnym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015, poz.396) przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 (czyli kodeksu karnego) w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Znowelizowane przepisy z rozdziału IX k.k. nie mogą mieć zatem zastosowania w niniejszej sprawie, albowiem po dniu wejścia w życie tych przepisów, tj. po dniu 1 lipca 2015 roku J. J. (1) nie został prawomocnie skazany żadnym wyrokiem sądowym.

Należy dodać, że po wydaniu wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 9 lutego 2015 roku, sygn. akt VII K 328/14, stan prawny i faktyczny dotyczący J. J. (1) nie uległ zmianie. Wszystkie kary wymierzone skazanemu nadające się do połączenia zostały już objęte wyrokami łącznymi. W związku z tym w niniejszej sprawie zachodzi tzw. powaga rzeczy osądzonej określona w art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. Zgodnie z treścią tego przepisu Sąd umarza postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby, gdy zostało prawomocnie zakończone albo wszczęte wcześniej toczy się. Sąd podzielił przy tym stanowisko Sądu Apelacyjnego w Białymstoku zawarte w postanowieniu z dnia 12. 12. 1997 r. (II AKz 305/97, OSA 1998/10/61), zgodnie z którym „jeżeli weźmie się pod uwagę fakt, że postępowanie w kwestii wyroku łącznego, choć może mieć miejsce tylko i wyłącznie w stosunku do zbiegających się skazań prawomocnych, nie należy do postępowania wykonawczego, a jest ono w gruncie rzeczy dalszym ciągiem i uzupełnieniem postępowania jurysdykcyjnego, to w tej sytuacji, po wpłynięciu wniosku o wydanie wyroku łącznego, sąd powinien zbadać nie tylko kwestię czy zachodzą warunki podstawowe do wydania wyroku łącznego, przewidziane w art. art. 66-72 k.k. i art. 503 k.p.k., ale nadto, czy nie zachodzi oczywista bezpodstawność zgłoszonego w tej kwestii wniosku. A ta może między innymi wynikać z art. 11 pkt. 7 k.p.k. (obecny art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k.) - prawomocność ukończonego w tej kwestii postępowania (powaga rzeczy osądzonej)”. Biorąc pod uwagę fakt, że taka właśnie sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie, brak było podstaw do uwzględnienia wniosku skazanego i wydania kolejnego wyroku łącznego, wobec czego Sąd umorzył postępowanie karne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w części rozstrzygającej postanowienia.

SSO Karolina Siwierska